
Szvoren Edina

PAPÍRSÁRKÁNY

A függöny fény lyuggatta mintái elmozdultak a nővérem kerekded arcán. Úgy hívják, rombusz, amit a kelő nap a gyerekszoba falára vetett. Egek, micsoda reggel – apa azt mondja, nem emlékezhetek. Szikrázó vörös álmom volt, díjnyertes lovak sörénye hullámzott a láthatáron. Lerajzoltam bordóval, sárgával, feketével, és a sörény majdhogyanem a narancsszínű falon folytatódott. De ellenálltam a kísértésnek, csak hogy anyának is megmutathassam az álmot. Akkor már nem jöhetett az emeletre, a lépcső miatt. Harminc mínusz nyolc foka volt a lépcsőnek, nem felejttem.

Nővéretem a satírozás hangja verte föl. Fölültettem, bár nem kérte. Nem jól viselem, ha a jelenlétemben alszanak, és ha unalom van, dögletes unalom. (Apa azt mondta, felérek tíz boszorkánnyal, és jó ideig komolyan vettem, hogy égetni való vagyok.) Önállóan öltöttem föl. Igenis emlékszem, hogy az ibolyamintás nyári ruhámat vettem föl, amit anya régi Lopahoff-kosztümjéből varrattunk. Anya azt mondta, az volt az első veszekeedésük, apa viszont megmagyarázta, mi a különbség vita és veszekeedés közt. Hogy Lószerafin fut-e be elsőnek, az vita, de hogy ki a felelős a nővérem balesetéért, az veszekeedés. Holott a hangjukat sem emelték föl, tudom. Én örültem, hogy végre nem kell egyforma ruhákban járnunk, s hogy kivehetem hajamból a széles szalagot. A nővéretem volt a piros, enyém a sárga, az egykori Lopahoff-kosztümnek pedig még zsebe is volt. Amit abba beleraktam, nem vette el tőlem senki.

Nem szerettem az alvást. Én klopfolni szerettem, és panírozni a húsokat. Szóval fölvertem a nővéretem. Mikor a szemét dörzsölte aznap reggel, nyikorgott a könnyzacskója. Emlékszem. Hagyd abba, szörnyella, sikítok!, mondtam, de csak dörzsölte tovább. Mintha szikkadt körtemagokat tartana benne. Apák azt mondták, születésünkkor négy és fél perccel megelőzött, mégis én voltam az, aki reggelente elhúzta a függönyt, én voltam, aki ötévesen számolni tudott, és a konyhakert melletti kavicságyon is én voltam a gyorsabb, ha versenyeztünk. (Apa, anya, siket Tóni bácsi meg a magántanár a nappali műanyag ablakpárkányát verte biztatásképp. Csikorogjon a murva!, kiáltozták magukon kívül.) Ha földegesített a nővérem bambasága, a hátsó kertbe szaladtam letaposni anya káláit, hogy lehiggadjak. Tóni bácsi azt mondta, őstehetség vagyok, anya azt, hogy türelmetlen. Apa szerint viszont csak azért emlékezhetek minderre, mert mesélték. De akkor apa miért felejtette el, hogy anya káláit a matematikatanárom gondozta külön díjazásért, miután anya tolószékbe került?

Aznap úgy rántottam el a függönyt, hogy anya is fölébredjen odalent. A tizenkét fém függönycsúszka hangja mint a nyerítés, vagy mint mikor a padik korlátjára ülnek károsni a varjak. Fölmásztam a radiátorra, és megkapaszkodtam a redőnysínben. Repülni nem tudok, de a fehér leander hosszúkás levelein kétszázhuszonegy csillogó harmatcseppet számoltam össze – s az már kétszázharminchárom volt a függönycsipeszekkel együtt. Láttam a lovászlány piros biciklijét. Láttam az udvaron apát. Vagy csak a csizmája nyomát a sárban, orral az istállók felé. A zöld szemű lovászlány éppen a szállítókkal tárgyalt, vártam, hogy észrevegyen, s újságolja el apának, hogy önvészélyes vagyok. Apa talán a higgadtsága miatt szeretett a közelében lenni, vagy mert vonzotta a bőrkabát

szaga. A havi vérzése közeledtét pattanások jelezték a homlokán. Én már tudtam, mi a nemzés, de apa mindig csak nézte a lovászlányt, és elfelejtett nyelni. Ló fara fölött, vadszőlő levelei közt, nyitva hagyott ajtószárny mögül nézte. Én ismertem azoknak a pattanásoknak a jelentését, egyedül csak a szorzásról nem tudtam, micsoda. Apa azt mondja, lehetetlen.

Emlékszem, apa aznap elnagyolta a reggelit, hogy kiérjünk. A kakaópor nem olvadt föl a tejben, a kenyerelem szélét nem fedte vaj. A paprikát nem nyolc keskeny cikkelyre vágta, mint máskor, hanem rusnya, alaktalan csónakokra. Anya a párizsi doppinglaboratórium eredményeiről kérdezett. A lámpaláztól remegett apa keze. Anya alig evett, apa szerint a rajzomra alig két pillantást ha vetett. Kettő pillantás az három mínusz egy. De én úgy emlékszem, hogy könnyezett. Elrakta a többi rajzhoz, a sárga dossziéba. Nővérem unalomtól puffadt arccal ült a tányérja felett, és villával piszkálta, amit én kézzel tömtem a számba. Engem nem zavar, ha a százugból kicsurran a pempő, a nővérem viszont hisztériás rohamot kap ugyanettől. Anya csak egyikünknek tudta megtörölni a száját a parteddlel, mert egyszerre születünk. Ezek szerint a nővéremét, és ő megszokta, hogy tiszta. Valakinek úgy megrúgtam volna a bokáját az asztal alatt. Én azért csodálkoznék, ha a partedlinek köze lenne a köztünk lévő különbséghez. A nővérem lassú, álmatag, és számolni sem tud. Siket Tóni bácsi szerint, aki csak nagyothall, nem süket, egyedül ál munkban látszik, hogy egypetéjűek vagyunk.

Hallottam, hogy megérkezett a szállítóköcsi. Az ablakhoz szaladtam, hogy lássam, amint Lószerafint az utánfutóba terelik. Nyugtalan volt, mellő lábát emelgette. Apa azt mondja, tajtékos volt a szügye. Én nem így emlékszem. Csak hátrasunyta kicsit a fülét, mert az abrakmester farral előre akarta az utánfutóba vezetni. Legfőbb ideje, gondoltam, hogy apa kirúgja ezt a balfék abrakmestert.

Mikor végre leszedtük az asztalt, anya az ablakhoz irányította az elektromos székét. Pumpálni kellett volna már a kerekébe, mint a baleset napján. Ha az volt a célja, hogy lelkipurdalást ébresszen bennem, hát nem sikerült. Apa azt mondja, bűnbánó arcot vágunk a testvéremmel, de én emlékszem, hogy a lapos gumi hangja csapta el a kedvem. Na, hát anya meg az ő zörejei! A legfontosabbak: surrogás, leffegés, cuppanás. Leffegni a szőnyeg számfűles sarka szokott, ha beleakad a kerék, cuppanni pedig a korlát, ha anya vércukorszintje leesik, és izzad a keze. Pumpálni nem volt már idő. Jobban vártam ezt a napot, mint apa. Mikor láttam, hogy a nővérem rosszul kötötte meg a piros hajszalagját, segítettem neki, aztán a konyhába osontam, hogy a Lopahoff-ruhám zsebét gyógyszerekkel töltsen föl. Hosszú napunk lesz, gondoltam, de négy elég lesz. Anya pirulái színesek voltak, mint az álmaim: cinóbervörösek és kékek, meg kétszínűek és nagyok. Mivel anya akkoriban már 10-12 gyógyszert szedett, sosem vette észre, ha csentem az adagolóból. Senki el nem vehette, amit a zsebembe raktam.

Nem bírom az ásítást, a lassan nyíló szájakat. Térdre ereszkedve megszámoztam a szőnyeg rojtjait – apa szerint nem volt rojtos a szőnyegünk –, aztán a rojtok számából már a leanderen ülő harmatcseppeket is kivontam, mire apa összeszedte a holmiját. Mert kivonni is tudtam ötévesen. Indultunk. A nővérem befogta a fülét, és úgy vánszorogott mögöttünk, mint akit vágóhídra visznek. Mintha nem ma futna a lovunk. A kertkapu rácsába kapaszkodva aztán föl nézett anya ablakára. Anya ott ült a kerekesszékekben, háttal az utcának és nekünk. Apa azt mondta, anya vállcsúcsa mint egy cselló nyaka. (Azt mondja, ő sosem mondott ilyet, azt sem tudja, milyen a cselló.) Keresztrejtvényt fejt, vagy a körmét vágja – vigasztaltam a nővéremet, mert már nedvedzett a szeme. Ha keresztrejtvény, akkor olasz módra, ha köröm, akkor véraláfutásos. Anya szomorú,

mondta, aztán bemásztunk a kocsiba. A nővéremet föl kellett segíteni a gyerekülésre. Apa azt mondja, hogy a balesetről sem tehetett. De hát én láttam, apa ott sem volt. Emlékszem, a takarmánykereskedővel tárgyalt éppen, vagy talán Lószerafinban gyönyörködött. Én találtam a lónak nevet. Nem, mondja apa, ezt ne vedd el a nővéredtől: ő találta a nevet. Hát nem tudom. Mindenesetre a baleset napján érkezett hozzánk Lószerafin, betöretlenül. Anya kiborult, mert Szerafin ősei tizennyolcadik századiak voltak, ő pedig a dédapja keresztnévében sem volt egészen biztos. És mert Szerafin háromszor annyiba került – egymillió forintba –, mint anya hónapok óta halogatott műtété. Álmatag nővérkém a szőnyegen feküdt, mint egy virsli, ujjával a minták csigavonalát követte szegélytől szegélyig. Felbosszantott rendesen, hogy hámlik a homloka. Anya a könnyeit nyelte Szerafin ősei meg az egymillió miatt. Nem is biztos, hogy telivér, mondogatta. Átverték apátokat. Ez a mi szerencsénk. (Apa szerint ennek pesszimizmus a neve. De a rombuszt, a nemzést és a kivonást már akkor is értettem.) A varróasztalka viaszos felszínén anya láthatatlan morzsákat terelgetett. Aztán vadonatúj elektromos székével a komódhoz hajtott, ahova a házvezetőnő a monogramos zsebkendőket tette. Anya ugyanis a bőre miatt nem használhatott papírkendőt, apa pedig monogramokkal kedveskedett operáció helyett. Mikor anya visszatolatott a varróasztalkához, nem vette számításba, hogy bamba nővérem a szőnyegen játszik. Elfelejtette. Később azt mondta, rossz gombot nyomott. Meg hogy új volt még a szék. A nagy hátsó kerekében alig volt levegő, és felninek hívják, ami a nővérem négy és fél perccel öregebb kezén örökre nyomot hagyott. Én a helyében sikítottam volna, de ő föl sem nyögött, csak a mutatóujja hagyta el a szőnyegkacs egyik kanyarulatát. Arcán, mint valami szárny árnyéka, átvonult egy mosoly. Anya mozdulni sem tudott a döbbenettől. A székéhez ugrottam. Megnyomtam az irányító gombok közül a pirosat, és a kerekesszék legördült a nővérem kezéről. A bécsi kanapéhoz kísértem a nővéremet, a több helyen fölfeslett huzatra ráfolyt a szép vér. Igenis emlékszem, hogy tekintetében Szerafin virgonckodásával megérkezett apa. Míg a mentőt vártuk, föl-alá járkált a szőnyegen, ahol nem nőtt kála, amit letaposna. Később fölemelte anyát székestül, és húsz centivel a szőnyeg fölött elejtette. Nem is tudtam, hogy ilyen erős. Sem apa, sem anya nem kiabált. A nővérem a felni nyomát nézte, és sírdogált. Nem emlékszem, ki engedte be a mentőket, akik olyan pirosak voltak, mint a lovászlány biciklijé. Apa beült a nővéremmel a rohamkocsiba, én meg otthon maradtam anyával, egyedül. Mikor láttam, hogy sírás rázza, megpróbáltam megmagyarázni, mi fán terem a tizennyolcadik század. Mondtam neki, hogy éveim számához adja hozzá apa gyöngéd pillantásainak század, a nyugdóját emelés után, az éppen ellő kancákat, apa fizetését, de ő kiabálni kezdett, hogy végre egyszer hallgassak, fogjam be a számat. Be is fogtam. Csak akkor vettem le róla a tenyerem, mikor anya zöld gyógyszeradagolójából kipiszkáltam a legszebb tablettákat. A konyhaszekrény fiókjában tartotta. Emlékszem, az egyik égszínké volt, a másik lila és piros. Víz nélkül nyeltem le. Akkor loptam először gyógyszert. Visszaoldalogtam a szobába, a vérfolt mellé ültem. Míg apáékát vártuk, anya fekete hajából kikelt mindenféle bogár, és néhány felderítő kör után a csillár tejüveg burájába menekültek. Egek, ott aztán olyan örülten keringtek, mint centrifugában a titokzoknik.

Apa beszíjazott minket a gyerekülésre, hogy ha baleset ér, túléljük őt, és anyára maradjunk. Két kézzel fogta a kormányt, ebben egyetértünk. Máskor hegyes könyökén redőbbe gyűlt a bőr. Rég nem hajtott ilyen lassan: a pályaudvar utáni bukkanót, ahol a gyomor liftezik, hiába vártam. Kakaót neki, kérleltem kitartóan. Mindig túl óvatos. Nem szeretem, ha valami csálé, ha valami szétcsúszik, mint anya két szeme, de apa arca a

visszapillantó tükörben ferde volt, mint a hadarós polgármester látogatásakor. Apa szerint erre sem emlékezhetek. Pedig újságírók is jöttek, kamerák. Lószerafin a déli pihenőjét szakította meg. Mint az adventi koszorúnkban a gyertyák, apa, a lovászok, az abrakmester, az állatorvos meg siket Tóni bácsi mind félrebillent fejfel ácsorogtak a polgármester körül. A polgármester félt a lóharapástól. Almát hozott. Mindenki mosolygott, ahogy tudott. Apa csálé, szétesett arccal. Azon a télen pattant ki a doppinglaboratórium körüli botrány, a polgármester félrevonta apát. Anya a nappali ablakában könyökölt. Apa akkoriban még nem emelgette anya székét, és jutott anya orvosainak is a pénzből, amit a polgármester hozott. Volt min számolni tanulnom. (Atyavilág, azok az adventi gyertyák olyan álmosítóan pislákolnak, hogy meg kellett gyűjtanom a koszorú tűleveleit, ha nem akartam, hogy a karácsony végképp unalomba fúljon.) Mikor a látogató elment, apa a kerületi újság riporterének elmondta, hogy a méltán népszerű polgármester bioalmával kedveskedett. Emlékszem, a polgármester látogatása után szereltettünk kapaszkodót a véce falára.

Dobált az út, kezdett mégis ellaposodni a nap. Még mind a négy gyógyszer az ibolyamintás ruhám zsebében lapult, ezek a tények. A bekötőút kockaköveit valami nedvesség vonta be, mint ásításkor a fogakat. A nővérem felszisszent, mivelhogy valaki a dereka fölötti bőrfelületbe csípett. Klopfolni akarok! De végre megérkeztünk. Ez már a régi mázsaház, ugráltam, a régi csodaló szobra. A nővérem nem bírja, ha sikoltok, ujjal dugta be a fülét.

Hiába rángattam meg apa ingujját, nem úgy fékezett, hogy a kocsikerék hátraköpködjön a kavicsokat, mint Bud Spencer ellenlábasai a fogakat. Kioldottam a hevedert. A nővérem, rossz keze miatt, apa segítségére szorult. Kiszálltunk. Apa csokorra fogta a csuklónkat. Siket Tóni bácsi a térképénél várakozott, és egy összegöngyölt lovasmagazinnal megbúbolta a fejem. Mondta, amit szokott: nagy nap a mai, és nagy firma vagyok. Apának jelentette, hogy Lószerafin patája egy picikét meleg. Szent Habakuk!, mondtam. Apa a homlokát ráncolta. Elmagyaráztam a nővéremnek, hogy begyulladhatott a patkolószeg helye. Idegesített, hogy apa hangja fátyolos. Nem baj, susogta, fusson. Nem mertem apára szólni, hogy köszörülje meg a torkát. Tóni bácsi megdicsérte a Lopahoff-ruhám, és mikor elárultam, hogy anyáéból varrattuk a házvezetőnővel, elkomorult az arca. Apa azt mondja, sosem téptünk porrongyokat anya levitézlett pólóiból, de én még arra az érdes hangra is emlékszem, ahogy az anyag elhasad. Én tátom nagyra az ollót, apa feszíti szét a szövetet. A cipőiből pedig kötőféket csináltattunk. – Nejed?, kérdezte Siket bácsi apát, mintha nem tudná, hogy apa hideglelést kap ettől a szótól. Keresztretjvényt fejt, mondtam, és véraláfutásos a körme, aztán elsasszétam. Kullancsarcú nővérkém némán követett. Megszámoltam a lelátó felé igyekvő mozgásszerűlteket. Rengetegen jöttek aznap is, és egyiküknek sem volt kerekesszéke. Volt, aki biztosítótűvel fogta össze az üres nadrágszárat, volt, aki meg sörnyitót erősített a kézcsonkjára. Egy mankón indiánjelmez rojtjai fityegtek, miközben anya az alkoholos filcét lehelgette otthon, és fényképeket dátumozott. A zanótbokrokknál láttunk néhány vakot. Apa rám szólt, hogy ne bámészkodjam, aztán mindkettőnket kézen fogott. Talán mert a díjkiosztó zónát övező díszkötél olyan rezzenetlenül lógott, mint egy béna alsó ajak, éreztem úgy, hogy itt az idő. Észrevétlenül a zsebembe nyúltam.

Mikor a versenypálya bejáratánál lestük Lószerafint, számban már olvadozott a gyógyszer filmbevonata. Fölülhettünk a korlátra, ha vigyázunk. Vigyáztunk, jöttek a lovak. A pályán készülődtek a starterek. Apa megtiltotta a szokénak, hogy ostort használjon, aztán a vállára vert. Mária Magdolna, milyen apró fülkagylója volt annak a fiúnak! (Apa állítja, hogy lány volt.) Megrángattam volna a porcogóját, hogy történjen valami. Meg-

számoltam a másodperceket, hogy gyorsabban teljen az idő. Épp százkilencvennél tartottam, mikor a méltán népszerű polgármester ránk köszönt. Apa kezelt vele, Tóni bácsi a háttérbe húzódott. Hallottam, hogy a párizsi doppinglaboratórium jelentéseit vitatják, és rosszul adnak össze bizonyos milligrammokat. Álmatag nővérkém apa zsebébe akasztotta a hüvelykjét, és azt gügyögte: *laboratórium*. Végre pályára vontatták az indítóbokszt.

Tudtam, hogy megjött a lovászlány, mivel apa ádámcsutkája félúton megakadt. Pislogva intett, hogy minden rendben, és a lelátóra vonultunk. Siket Tóni bácsi ötzedeszer mondta el, hogy nagy nap a mai, miközben a kezét dörzsölgette. Kérdeztem, hozzak-e sört a büféből. Apa föltartotta abrakaszagú mutatójúját, és arra kért, maradjak ez egyszer veszteg. Már nem volt idő elszaladnom pattogatott kukoricáért, már nem volt idő gögösen nézni az árusra, aki egyszer huszonöt forinttal kevesebb visszajárót adott. Velem ne packázzon, idéztem akkor apát, a sorban állók pedig hüledeztek, azt hitték, négy és fél perccel idősebb vagyok. Közöltem velük, hogy a számokat százmillióig ismerem.

A polgármester és siket Tóni bácsi az előttünk lévő sorban ült. Igenis emlékszem, hogy két üres helyet hagytak maguk között. A polgármester hátrafordult apához, és bennfenteskedve megjegyezte: nem jó, hogy Lószerafin ilyen nyugodt. Akkor már szédelegtem. A színes műanyag ülőkék már nem csak azért vetettek hullámot, hogy kényelmes legyen ülni rajtuk, a lelátó lépcsőjén pedig gyanúsán megsokasodtak a szögletek. Derékszögnek hívják, ahonnan a seprű nem képes eltávolítani a múlt heti tökmaghéjakat. Nővérkém a lovászlány ölébe mászott, megzörgette szemzugában a körtemagokat. Apa sápadt volt, orrgyöke remegett. A lovászlány tekintete úgy úszott emberről emberre, mint egy túlon túl hosszú zsinóron vezetett papírsárkány – apa talán ezért szerette meg. A tárgyak körvonalai egyszer csak kiüresedtek, aztán meg kétkészletnyi zsírkréta színével töltődtek föl hirtelen. A lovak az indítógép előtt tébláboltak, és már csak az hiányzott, hogy a zöld bukósisakos ujjá rájuk mutasson. Jó ég, hogy üvöltött az az ember. Arra még emlékszem, hogy mikor rajtot intett, meg kellett kapaszkodnom a Lopahoff-ruha egyik ibolyájában. A lovak kirobantak a bokszból, ez maga az örület. Emlékkönyvi szívekre hasonlítottak, ahogy mellső lábaik a hátsókkal majdnem összeértek. Apa szerint a lelátóról aligha láthattam, hogy Lószerafin negyedikként fordul az oldalívbe. Hiszen ő sem látta. Az emberek talpra ugrottak, és a combjukat verték. Hagyták földre esni a mankót, a tökmagot. A zsoké mezéről elszabadultak a színek, és szétmosódtak a párás levegőben, mintha anya könnyei nem csak a rajzaimat tudnák tönkretenni. Túl messze voltak a számok. A lovászlány lerakta öléből a nővéremet. Siket bácsi a lovasmagazinnal csapkodta a combját, és két ujjal a levegőbe csípett, mintha a testvérem hashurkája lenne ott. Mindenki így csinálta a csípést. Apa lesöpörte magáról a kezem, mikor a nadrágja élvasalásába kapaszkodtam, hogy ne essem el. Mikor a lovak a befutóra fordultak, siket Tóni bácsi kinyitotta a száját, de nem jött belőle hang. Csak a fogtömése villogott. Még láttam, hogy nővérem az ülésre mászik, és toporzékolni kezd. Rosszulesett, hogy sérült kezével a combját veri, ép kezével pedig a levegőbe csíp, mint siket Tóni bácsi és a többiek. Nem tudtam, mi ez, mikor olvadt el köztünk a hendikep. Hogyan sajátította el ezt a mozdulatot. Emlékszem, ő is kiált, de hangja neki sincsen. Az apró fülű zsoké ostort ragad, és a lovunk vékonyát veri, pedig apa megtiltotta. Néma minden. Még látom, hogy Lószerafin az élre tör, de akkor hirtelen fölem boltozódik a lelátó fedele, mint egy szigorú szemöldök. Még egyszer, utoljára minden föllobog vörösen. Arcom egy kóla tócsájába esik.

Apa már átvette a díjat, mire magamhoz tértem. Vacogtam még a lovászlány bőrkabátjában is. Orrhosszal nyertünk, apa szerint. Kórházba vittek. Apa ügyelt rá, hogy menetirány szerint kerüljek a rohamkocsiba. Anya küldött négyzettrácsos füzetet, ceruzát, radírt. A paplanomra rakták, a nővérem és apa. Mikor rájöttem, hogy valami megváltozott, kértem apát: inkább filcet hozzon. A futam óta összeadni is csak húszig tudok. Inkább rajzolnék, üzentem anyának. Mikor siket Tóni bácsi meglátogat, nem mondja, hogy nagy firma vagyok. És sosem nagy nap a mai. Fölolvassa a futameredményeket, a bánathátralékos listát, mert a betűket még mindig nem ismerem. Ha apa kimegy a kórteremből, a nővérem közelebb húzza a hokedlit. Lelkendezve meséli, hogy rajtakapta a lovászlányt meg az abrakmestert. Az nem lehet. De igenis, hogy az istállóban hullámoztak egymáson, világitott a fenekük. A legtöbbet apa látogat. Mosolyogva javít ki, hogy nem a zsinór volt túlságosan hosszú, hanem a papírsárkány lyukas. Képtelen vagyok megállapítani, hogy vajon viccel-e. Lószerafin jól szerepel, bőven jut hálapénzre. Az ágy fejrészét gombokkal vezérlem. A nővérek kedvesek, karácsonykor anya is meglátogat. Az étkezőtálcámnak két kihajtható lába van. Míg apa a főorvossal beszél, s közben nagyobb a jobb orrlyuka, mint a bal, nővérem a fülemhez hajol: most már apa is tudja. Sérült kezét megszorítva tiltakozom, de nem hallgat el. Közelebb hajol. Most már mindenki tudja, ki nyomott rossz gombot anya székén. Kígyó, mondom, de én szíszegek. Karácsony lett, anya három szál kálát hozott. A Lopahoff-ruhából pizsama lett.

Rába György

UTCAZENÉSZ

Ne hidd hogy a lába előtti sapka
vagy egy ütött-kopott bádogszelence
hivatásának volna címere
nem is várakozik baksisra
ha megcsörren egy-egy pénzérme
az együttes öröm kísérete
noha az aluljáróban azért
foglalt talpalatnyi területet
hogy nyilvános himnuszba áradjon
az élet ingyen öröme a legjobb
csak épp a jól visszhangzó közeg
az kellett hozzá s ha hiszed
ha nem a nagynéni parkolópályára
küldött pár üres befőttesüvege
most fölfüggesztett munkaidejükben
igazi gyönyörzene csiholói
mozdulatlan megigézetten hallgatom
megámulom minthogy én sohasem
tenném magam így közszemlére